

AFORISME DESPRE BOALĂ, ÎMBĂTRÂNIRE, MOARTE

Aphorisms about disease, aging, death

Dr. Constantin Bogdan

Fiecare dintre noi face în decursul existenței una sau mai multe călătorii într-un teritoriu numit „boală”. De cele mai multe ori ne întoarcem, alteori rămânem acolo, dar existăm; uneori trecem „dincolo” din acest teritoriu al bolii în cel al non-existenței.

*

Poate că ar trebui să nu ne exprimăm astfel: „suntem tineri”, „suntem sănătoși”, „trăim”, ci: „încă suntem tineri”, „încă suntem sănătoși”, „încă trăim”, pentru că, inexorabil, vom fi bătrâni, ne vom îmbolnăvi, vom muri.

*

Nu suntem decât actori care interpretează mai multe roluri: copil, tânăr, adult, bătrân și, de asemenea, și bolnav, într-o piesă numită viață.

*

Copil fiind, îmi făurisem o lume cu ajutorul desenului care îmi găzduia cu generozitate imaginația. În adolescență, lumea a devenit a poeziei și a dragostei. Mai târziu, a propriilor mei copii care după ce s-au făcut mari și-au făurit și ei propria lume. În sfârșit, când m-am despărțit de toate aceste lumi, m-am retras în lumea bolnavilor mei care mi-a adus mai multe satisfacții investindu-mă cu funcția de părinte, cu cea de preot, de duhovnic, cu cea de Dumnezeu...

*

O realitate a vieții contemporane: ne naștem în unități sanitare (maternități), trecem pe acasă în cursul existenței, pentru a ne întoarce să ne sfârșim, încheindu-ne ciclul vital, tot în unități sanitare, în spitale și cămine de bătrâni ...

*

Pentru ce copiii plâng atât de ușor, în timp ce adulții și bătrânii, care ar avea mai multe motive, o fac mult mai rar?

*

Orgoliul oamenilor este greu de măsurat: ei se consideră adesea nemuritori, fiind convinși că numai bolile sunt cele care le curmă existența. Dacă

n-ar fi acestea (sau ar fi toate vindecabile), ar rezulta că viața ar fi fără sfârșit?

*

Deși m-am gândit totdeauna că eu n-aș putea ucide niciodată, voi face totuși odată o crimă: când se va apropia moartea de mine, o voi ucide!

*

Îmbătrânim când ne rămân doar amintirile; când le pierdem și pe ele, murim.

*

Îmbătrânim când regretele înlocuiesc visele și proiectele.

*

Când ne mor părinții e ca și cum ni se usucă rădăcinile. În curând ne ofilim și noi.

*

Îmbătrânirea este un drum cu sens unic; nu există prevenire, nu există reîntinerire; poate doar încetinire a vitezei de îmbătrânire.

*

Am început să-mi pierd drepturile. Nu mai am dreptul de a fi tânăr, l-am pierdut și pe acela de a fi adult.

*

Viața? – Răgazul pe care-l avem pentru a aduna amintiri.

*

Medicina? Proteza vieții.

*

De când am devenit conștient că suntem muritori, am început să mă întreb: este viața anticamera morții?

*

Când eram tânăr, credeam că după ce voi pierde dragostea voi muri. Mai apoi pierzându-o, mi-a rămas muzica. Când voi pierde și muzica probabil că voi muri cu adevărat.

*

Voi da în judecată timpul și-l voi acuza de desfigurare, dovedind cu martori că: mi-a rărit și mi-a

decolorat părul, mi-a umplut fața de riduri, mi-a stins privirea și mi-a furat zâmbetul.

*

Există o plantă gingașă de apartament, „violeta de Parma“ care, schimbată de la un loc la altul, chiar de la o fereastră la alta, se ofilește. Bătrânul seamănă acestei plante; mutarea sa în alt loc îi alterează sănătatea și îi poate fi chiar fatală.

*

Pentru prima oară murim când pierdem dragostea; de aceea Goethe a murit târziu, o singură dată.

*

Cel mai adesea, singurul tovarăș al bătrânului este... singurătatea.

*

De ce durerea alege bătrânul ? Are cumva datorii neplătite din cursul vieții?

*

Am fost și sunt o fire solară, un meridional. De aceea am absorbit cu nesaț soarele tuturor verilor trăite, spre a-mi face provizii de lumină în întunericul în care mă voi retrage în cele din urmă...

*

Perceperea esteticului se pierde greu, printre ultimele.

Am văzut bătrâni, purtând diagnosticul de sindrom deteriorativ psiho-intelectual incipient, aplecându-se asupra unei flori, privind un tablou, tresărind la acordurile unei bucați muzicale... Îndemnați să facă ceva, la alegerea lor, adesea au ales să picteze, să înfrumusețeze obiecte.

*

Dacă nașterea e unică, moartea e multiplă; cu alte cuvinte ne naștem o singură dată, dar murim de mai multe ori. Mai întâi murim odată cu despărțirea de copilărie. Apoi murim când pierdem iubirea.

Trăim apoi din nou o moarte odată cu moartea părinților când ne pierdem rădăcinile. Vine apoi moartea socială a pensionării... E ca și cum aceste „morți“ ne-ar pregăti propria moarte: ultima spre a nu ne surprinde nepregătiți.

*

Bătrânul conviețuiește cu durerea.

*

Am văzut bătrâni istoviți căutându-și, prin stațiuni balneare, tinerețea și sănătatea pierdute ...

Am văzut bătrâni, sprijiniți de fiii și fiicele lor... să urce treptele scârilor căminului ...

Am găsit bătrâni uitați de familiile proprii, în spitale ...

Am văzut bătrâni certați pentru că... nu auzeau bine, nu-și găseau cu ușurință cuvintele, pentru că se mișcau cu greutate sau pentru că nu înțelegeau...

Și ce mult aș fi dorit să întâlnesc numai bătrâni fericiți...

*

Aș vrea, când nu voi mai fi, să se spună despre mine: „Ce-a mai rămas din el? Doar un bust din bronz, cărți – numai o duzină, și, în cinci dicționare, câte o filă...“